

Levon

การกลับมาของจอมเวทระดับ 8

8클래스 마법사의 회귀

2

류송 (Ryu Song)

เขียน

จินซูจิน

แปล

นอร์ธเวสต์

คำนำสำนักพิมพ์

ความแข็งแกร่งของเอียนในฐานะจอมเวระระดับสี่คนใหม่ได้สร้างความปั่นป่วนไปทั่วหอคอยงาซ้าง พวกเขาต้องการล่ามโซ่เอียนให้เชื่อฟัง ทว่ายิ่งทำแบบนั้นก็ยิ่งทำให้เอียนโดดเด่นขึ้นจนจุดไม่อยู่ เรื่องราวในเล่มที่สองนี้จะพานักอ่านทุกท่านไปพบกับเอียนในวัยที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ ผู้กลายเป็นตัวตนที่ไม่มีใครกล้ามองข้าม

ทว่านั่นยังไม่ใช่สิ่งที่เอียนพอใจ เขาปรารถนาจะบดขยี้แร็กนาร์ ทำให้อีกฝ่ายสูญสิ้นทุกอย่างโดยเฉพาะบัลลังก์จักรพรรดิที่เคยครอบครองในชาติก่อน แม้จะต้องลงเรือลำเดียวกับองค์รัชทายาทไฮเดน กรีนริเวอร์ องค์ชายผู้ที่ยังห่างไกลอยู่มากจากคำว่า ‘เหมาะสม’ กับตำแหน่งประมุขของจักรวรรดิ ถึงอย่างนั้นเอียนก็พอจะมองเห็นแวบบางอย่างในตัวองค์รัชทายาท และเลือกลงเดิมพันข้างอีกฝ่าย

หากทุกท่านพร้อมแล้ว ก็เชิญพลิกหน้าต่อไปกันเลย!

Levon

คนที่ต้องปกป้อง

ไม่มีวันไหนที่ห้องประชุมของหอคอยงาช้างเงียบสงบ

เอียน เพจ เอียน เพจ เอียน เพจ!

วันนี้ก็เหมือนกัน เอียน เพจ อีกแล้ว

การประชุมของจอมเวทระดับสูงดำเนินต่อไปหลายชั่วโมง

“มันคือความจริง ทั้งหมดเป็นความจริง! ไม่ใช่แค่นั้นนะ เขาจะไปถึงระดับสี่แล้ว นั่นหมายความว่าเขามีระดับเท่ากับทุกคนที่นั่นยกเว้นผู้นำหอคอยงาช้าง!”

โรแนน จอมเวทระดับสูงวัยกลางคนกล่าวขึ้นอย่างตื่นเต้นและกระตือรือร้น

พวกเขาล้วนเคยคิดแคว່มกันคือพรสวรรค์อันยิ่งใหญ่ แต่ไม่มีใครคิดเลยว่าพรสวรรค์นั้นจะยิ่งใหญ่จนถึงขั้นเป็นภัยกับตัวได้ มาดูเอาตอนนี้ก็เกรงว่าจะไม่ทันเสียแล้ว

“จะเลี้ยงสัตว์ประหลาดแบบนั้นให้เชื่องหรือ จะใส่สายจูงอย่างนั้นหรือ ถ้าจะทำก็ต้องเริ่มตั้งแต่ตอนนี้ ต้องรีบทำก่อนที่เขาจะโตขึ้นอีกปีหรือสองปี ก่อนที่เขาจะกลายเป็นสัตว์ประหลาดที่น่ากลัวยิ่งกว่านี้! ไม่ว่า จะส่งไปวิทยาลัยเวทมนตร์หรือส่งไปประจำตามอาณาเขตก็ยกเลิกไป

ให้หมด!”

สิ่งที่จอมเวททุกคนต้องทำคือการเข้าเรียนและสำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยเวทมนตร์ จากนั้นก็จะถูกส่งตัวไปประจำยังอาณาจักรอื่นเป็นระยะเวลาห้าปี

จลงละเว้นเอียนจากหน้าที่เหล่านั้นทั้งหมดและเก็บเขาไว้ใกล้ชิดตัว จากนั้นก็คอยจัดการที่หลัง

ไม่ว่าจะเป็นการล้างสมองด้วยการศึกษาที่แฝงอคติหรือการใช้เวลาเกลี้ยกล่อม

ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม...

“ตอนนี่เรื่องที่เขายังได้คงไม่ใช่ปัญหาอีกต่อไปแล้ว”

จอมเวทส่วนใหญ่ล้วนคิดเช่นนั้น รวมถึงโรแนนด้วย

ตอนนี้ทุกคนล้วนรู้สึกหวาดกลัว

ความสามารถอันน่าเหลือเชื่อของเด็กวัยสิบสองปีที่ตอนนี้สามารถไปไปได้ถึงระดับสี่ รวมถึงศักยภาพที่จะพัฒนายิ่งขึ้นไปในอนาคต

“ถึงจะฟังไม่ค่อยดีเท่าไร แต่ก็ถูกต้องแล้ว”

ผู้นำหอคอยงาข้างเห็นด้วยกับคำพูดของโรแนน จากนั้นจึงกล่าวขึ้นว่า

“การให้เอียน เพจ เข้าเรียนในวิทยาลัยเวทมนตร์ไม่เพียงแต่เสียเวลาเท่านั้น ในทางกลับกัน มีแต่จะสร้างความรู้สึกละอายให้กับนักเรียนคนอื่นๆ กระทั่งพวกเราที่เป็นจอมเวทระดับสูงยังสะท้อนถึงเพียงนี้แล้วจอมเวทหนุ่มสาวที่เพิ่งเริ่มต้นจะขนาดไหนกัน”

เหล่าจอมเวทระดับสูงพยักหน้ารับคำพูดนั้น

บรรยากาศต่างจากตอนที่โรแนนพูดอย่างสิ้นเชิง อย่างไรก็ตามการถอยออกมามองภาพรวมของปัญหาย่อมดีกว่าการยอมรับว่าตนเองกำลังหวาดกลัวหรือร้อนใจ

“อย่างที่ทุกท่านรู้จักกันอยู่แล้ว สิ่งที่เราควรให้ความสำคัญเป็นอันดับแรกคือความเป็นหอคอยงาช้าง ยิ่งเรามีจอมเวทที่แข็งแกร่งมาก สถานะของหอคอยงาช้างก็ยิ่งสูงขึ้น”

‘ความเป็นหอคอยงาช้าง’

‘สถานะ’ ของหอคอยงาช้าง

สิ่งเหล่านี้คืออำนาจของหอคอยงาช้างอย่างแท้จริง

ผู้นำหอคอยงาช้างไม่เคยมองข้ามสิ่งนั้นไปเลยแม้แต่วินาทีเดียว

“ทำไมพวกเราไม่ลองออกประกาศอย่างเป็นทางการดูล่ะ ประกาศว่าจอมเวพระดับสี่คนใหม่ได้ปรากฏตัวขึ้นแล้ว และได้รับการยอมรับในฐานะจอมเวพระดับสูงคนที่สิบสอง อย่างไรก็ตาม หลังจากหอคอยงาช้างได้พิจารณาความสามารถและอายุของเอียน เพจ แล้ว จึงได้เลือกแนวทางการศึกษาที่ค่อนข้างพิเศษให้...คิดว่าประมาณนี้น่าจะพอแล้วละ”

ท้ายที่สุดนั้นก็ไม่ว่าอะไรจากความเห็นของโรแนน ทว่าวิธีการพูดและสื่อความหมายออกมานั้นแตกต่างกันอย่างชัดเจน ความหัวก๊วและร้อนใจถูกตัดออกไป เหลือไว้เพียงการสนับสนุนรุ่นน้องอย่างใจกว้าง

เหตุผล ข้ออ้าง ตลอดจนภาพลักษณ์

นี่คือการรับมือกับสถานการณ์อย่างถูกต้อง

“ทุกคนมีความเห็นอย่างไรบ้าง”

การประชุมดำเนินต่อไประยะหนึ่งและในที่สุดท้ายก็สิ้นสุดลง

การประกาศของหอคอยงาช้างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

เรื่องที่จอมเวพระดับสูงคนที่สิบสองได้ปรากฏตัวขึ้น ทั้งยังเป็นจอมเวพระดับสี่ที่อายุน้อยที่สุดได้กระจายไปถึงหูของทุกคนแล้ว

ไม่ว่าจะเชื้อพระวงศ์ ขุนนางระดับสูง ตลอดจนพ่อค้าผู้มั่งคั่งร่ำรวย

“แฮม สวิสชีอริบ พวกเราเป็นคนจากกิลด์การค้าไฮเบย์ หากท่าน

ไปตามถนนหมายเลขแปดในย่านการค้าตรงนั้นก็จะเห็นสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ ไม่ใช่อะไรระแวกอะไรรับ คือว่านายท่านของพวกเรา...เอ่อ ก่อนอื่นรับสิ่งนี้ไปก่อนเถอะขอรับ”

เพราะแบบนั้นหรือเปล่าละ หน้าคฤหาสน์หลังใหญ่ของเอียนถึงได้คลาคล่ำไปด้วยผู้คนซึ่งส่วนใหญ่ล้วนถูกส่งมาจากตระกูลขุนนาง หรือไม่ก็ถูกเจ้านายส่งมา

“นี่คือของขวัญแสดงความยินดีจากนายท่านของพวกเรา ไม่ใช่ของขวัญที่จะทำให้ท่านลำบากใจอย่างแน่นอน นายท่านเพียงอยากถ่ายทอดความรู้สึกในใจเท่านั้น ถึงอย่างไรก็เป็นเรื่องที่น่ายินดีของจักรวรรดิเรา”

ขุนนางที่สนับสนุนหอคอยงาช้าง พ่อค้า เหล่าชนชั้นสูงที่รู้จักอ่านกระแสสังคมต่างมารวมตัวกันในที่เดียว

พวกเขาต่างถือห่อผ้าคนละใบ

เหตุผลคืออะไรนะหรือ

“...กิลด์การค้าไฮเบย์อย่างนั้นหรือ”

“ใช่แล้วขอรับ! แวะที่ถนนหมายเลขแปดสักครั้ง...”

“กิลด์การค้าไฮเบย์ ข้าจะบอกท่านเอียนให้แน่ขอรับ”

“ແໍ່ม ขอบคຸณขอรับ ะ!”

อำนาจของจอมเวระระดับสูงนั้นแสนยิ่งใหญ่ ถ้านับตามตำแหน่งราชการก็เหนือกว่าพวกเจ้าหน้าทีระดับสูงด้วยซ้ำ

เอียนเพิ่งเข้าเมืองหลวงมาได้ไม่นานก็กลายเป็นศูนย์กลางอำนาจที่เพิ่งแตกหน่อใหม่อย่างแท้จริง ผูกมิตรเอาไว้ก็ไม่เสียหาย

“อู...”

ด้วยเหตุนี้จึงมีเพียงเรดิโอที่ต้องทำงานหนักมากขึ้น เพราะเขาต้องต้อนรับแขกทุกคนโดยไม่ให้ตกหล่น

ไม่ว่าจะคิดอย่างไร มันก็แปลกอยู่ดี

ขบวนของขบวนจากบรรดาสมาคมการค้าและตระกูลขุนนาง ถึงจะ
บอกว่าเป็นของขบวนที่ให้ความรู้สึกดี แต่แท้จริงคือสินบน

เรดิโอโน้กวาเอียนจะไม่รับไว้เสียอีกเพราะเจ้าตัวเป็นคนนิสัยซื่อตรง
แล้วทำไมถึงได้...

ในเมื่อเป็นขุนนางผู้มั่งคั่งแล้วแท้ๆ แต่ทำไม...

สาเหตุที่เรดิโอตั้งคำถามมีเพียงเท่านั้น

เอียนมีเงินทองมากมาย ไหนจะรางวัลอย่างอัญมณีชิ้นเล็กหนึ่ง
กระสอบที่เคยได้มาอีก อีกฝ่ายไม่มีเหตุผลให้รับสินบนเอาไว้นอกเสียจาก
เห็นแก่เงิน เรดิโอยังนึกว่าเอียนจะไม่ให้รับมาเสียอีก

อย่าว่าแต่ปฏิเสธเลย แต่ยังสั่งให้รับมันไว้ด้วย

แม้ว่าการที่จอมเวระระดับสูงรับสินบนนิด ๆ หน่อย ๆ จะไม่ใช่
เรื่องใหญ่และไม่มีใครทำอะไรได้ แต่นั่นก็ยิ่งกว่นใจเรดิโออยู่ดี

“ที่นี่ใช้กฎหมายของท่านเอียน เพจ หรือเปล่าขอรับ”

ขบวนสินบนที่ไม่รู้จักจบสิ้น คราวนี้จะเป็นใครมาจากไหนอีกล่ะ
เรดิโอเฝยหน้าขึ้น อีกฝ่ายคือชายชราที่แค่มองก็รู้ว่าเป็นข้ารับใช้
หน้าตาดูคุ่น ๆ นะ

“มาจากที่ไหนขอรับ”

เรดิโอตอบกลับประหนึ่งถูกป้อนข้อมูลไว้ เขาคงเริ่มคุ้นชินแล้ว
หลังจากต้องเอาแต่พูดแบบเดิมซ้ำ ๆ

“ท่านอาธาน พาร์คเกอร์ ผู้นำตระกูลพาร์คเกอร์...”

“ตะ...ตระกูลพาร์คเกอร์หรือขอรับ”

เรดิโอสะดุ้งตกใจ ทั้งยังรู้แล้วว่าทำไมถึงได้คุ่นหน้า

ทำไมต้องเป็นพวกพาร์คเกอร์ด้วย

จอมเวทที่ทำให้เรดิโอเสพติดมานาน

ไอบ้านนั้นคือลูกชายคนรองของตระกูลพาร์คเกอร์
ในเวลานั้น เรดิโอเป็นนักเล่นแร่แปรธาตุที่สำคัญกับตระกูล
พาร์คเกอร์

“เป็นอะไรหรือเปล่าขอรับ”

“ปะ...เปล่าขอรับ มาจากตระกูลพาร์คเกอร์ใช่ไหม”

ชายชราเป็นเพียงคนที่ต้องทำตามคำสั่งของตระกูลพาร์คเกอร์
ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะจำเรดิโอไม่ได้

“วางของที่นำมาไว้ตรงนั้นเลยขอรับ”

“ถ้าเช่นนั้นก็ฝากด้วยนะขอรับ”

หากเผชิญหน้ากันต่อไปก็อาจทำให้ความทรงจำที่ตายไปแล้วฟื้น
กลับคืนมาได้ รับผิดชอบของขวัญแล้วพาตัวออกไปน่าจะดีกว่า

โชคดีที่มีท่านเอียนอยู่

ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกอีกฝ่ายเป็นคนที่น่ากลัว ไมลี นำหัวนเกรงยิ่งกว่า
ที่คิดไว้เสียอีก

เรดิโอรับรู้ได้ทันทีว่าเอียนมีพรสวรรค์อันยอดเยี่ยม แต่ไม่เคย
คิดมาก่อนเลยว่าทันทีที่ก้าวเข้าไปในหอคอยงาช้าง อีกฝ่ายจะกลับออกมา
พร้อมตำแหน่งจอมเวทระดับสูง ใครจะกล้าไปจินตนาการแบบนั้นกันล่ะ

ถึงเขาจะเป็นทั้งจอมเวทและขุนนางก็เถอะ

เกียรติยศแห่งขุนนางและจอมเวทที่เป็นสมาชิกของตระกูล ตระกูล
พาร์คเกอร์มีพลังทั้งสองด้าน

ทว่าเรดิโอก็รู้สึกวางใจ

เอียนไม่ใช่จอมเวทธรรมดา อีกฝ่ายเป็นถึงจอมเวทระดับสูงด้วย
อายุเพียงสิบสองปี จอมเวทระดับสูงนั้นมีอำนาจท่วมท้นและแนวโน้ม
การพัฒนาต่อไปก็แข็งแกร่ง เรดิโออยู่ในการคุ้มครองของคนนี้ ถึงจะเป็น
ตระกูลพาร์คเกอร์ก็ไม่อาจทำให้เขาหวาดกลัวได้เท่าเมื่อก่อนอีกต่อไปแล้ว

เขาอาจจะเป็นมังกรจริง ๆ ก็ได้
นี่เป็นสิ่งที่เด็ก ๆ น่าจะชื่นชอบ ดักลาสเองก็คงจินตนาการไว้แบบนี้
เหมือนกัน

แต่นั่นก็ดูเหมาะทีเดียว หากจู่ ๆ วันหนึ่งเอียนเข้ามาบอกว่า ‘แท้จริง
แล้วข้าคือมังกร’ เขาก็คงทำเพียงผงกศีรษะรับรู้

นี่ข้ากำลังคิดบ้าอะไรอยู่เนี่ย

มารับสินบน ไมล์ลี ของขวัญแสดงความยินดีกันต่อเถอะ
เรดิโอสายศีรษะแล้วมองไปข้างหน้า

“เฮ้อ!”

แต่ก็ต้องตกใจและตื่นตัวขึ้นมาจากเก้าอี้ เขาตกใจยิ่งกว่าตอนที่
ได้ยินชื่อของตระกูลพาร์คเกอร์หลายร้อยเท่า

“อะ...อะ...องค์รัชทายาทหรือ...”

เสียงของเรดิโอเปี่ยมไปด้วยความมั่งงัน

“องค์รัชทายาทอย่างนั้นหรือ!!”

อาจเป็นเพราะเสียงของเขาดังเกินไป ทุกคนที่อยู่หน้าคฤหาสน์
ต่างหันกลับไปมองขบวนที่กำลังใกล้เข้ามา

หัวหน้ากองอัศวินหลวงที่สองกับชายหนุ่มผมบลอนด์รูปงาม ไม่ว่า
จะมองอย่างไรก็คือองค์รัชทายาทไม่ผิดแน่

“องค์รัชทายาทเสด็จ!”

ด้วยเสียงตะโกนของทหารเพียงครั้งเดียว ทุกคนที่อยู่หน้าคฤหาสน์
ต่างแยกออกเป็นสองฝั่งและหมอบลงทันที ยกเว้นแต่เรดิโอ

อย่าบอกนะว่าข้าต้องต้อนรับเขา

ตอนนี้เอียนไม่อยู่ เวเนสซาก็ออกไปซื้อของกับสาวใช้ คนเดียว
ที่เหลืออยู่ก็คือเรดิโอที่กำลังจะเป็นบ้าและว่าวุ่นจนอยู่ไม่สุข

บ้าเอ๊ย...

ไม่ใช่ขุนนางธรรมดาแต่เป็นถึงองค์รัชทายาทเสียวนะ

เขาไม่สามารถยืนอยู่เฉยๆ ได้

เรติไอ้ฟุงออกไปหมอบลงตรงหน้าองค์รัชทายาท

“พะ...ฝ่าบาท! ฝ่าบาทเสด็จมาได้ยังไงพะยะค่ะ!”

“หืม? เจ้าเป็นใคร”

องค์รัชทายาทมองเรติไอ้ด้วยสายตางุนงง เจ้าตัวคงนึกว่าเอียน
จะออกมา

“กะ...กระหม่อมคือคนที่เก็บเงินให้...”

“อ้อ! พอเห็นหน้าแล้วก็จำได้เลย เจ้าคือพ่อบ้านที่มากับเอียน
ไซ้ใหม่”

เรติไอ้ตกอยู่ในสถานการณ์กลืนไม่เข้าคายไม่ออก เขาควรพูดแย้ง
เพื่อแก้ความเข้าใจผิดนี้ หรือควรจะปล่อยไป

“กะ...ถูกต้องพะยะค่ะ! กระหม่อมชื่อเรติไอ้ เป็นพ่อบ้านของ
ตระกูลเพงพะยะค่ะ เป็นเกียรติชั่วลูกชั่วหลานที่พระองค์ทรงจำคนต่ำต้อย
เช่นกระหม่อมได้พะยะค่ะ! ทรงกล่าวถูกต้องแล้วพะยะค่ะ!”

ทางเลือกที่สองดีกว่าเป็นไหนๆ พูดจายืดเยื้อไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา
อีกทั้งมาลองคิดดูแล้ว พ่อบ้านก็ดูจะเหมาะสมกับเขาในเวลานี้ที่สุดแล้ว

“ว่าแต่เอียนอยู่ที่ไหนล่ะ ข้ามาแสดงความยินดีกับน้องชาย
ผู้เปรียบเสมือนพี่น้องร่วมสาบานที่ได้รับตำแหน่งจอมเวระระดับสูง
สักหน่อย”

องค์รัชทายาททรงเน้นย้ำคำว่า ‘พี่น้องร่วมสาบาน’ เป็นพิเศษ ผู้คน
รอบข้างต่างได้ยินอย่างทั่วถึง

“ตะ...ตอนนี้ท่านเอียนอยู่ข้างนอกพะยะค่ะ”

“ข้างนอกหรือ เขาไปไหน”

“กระหม่อมไม่รู้จุดหมายปลายทางแน่ชัด เขาบอกแค่จะไปซื้อของ

พะยะค่ะ และจะกลับมาก่อนมือค่ะ...”

แม้จะไม่รู้ว่าพูดออกไปได้ไหม ถึงอย่างไรก็ควรตอบอะไรออกไปสักอย่างอยู่ดีไม่ใช่หรือไง

“อืม...”

องค์รัชทายาทดูเหมือนหวังที่เอียนไม่อยู่ แต่ก็เพียงชั่วคราวเท่านั้น

“เอาเถอะ ข้าผิดเองที่มาแบบไม่บอกไม่กล่าว”

สมาชิกกองอัศวินหลวงที่สองทุกคนต่างตกใจกับคำพูดขององค์รัชทายาท ทั้งที่อีกฝ่ายออกจะชอบเสด็จไปหาคนนั้นคนนี่แบบไม่บอกไม่กล่าวแท้ ๆ แต่ว่าตอนนี้กลับพูดแบบนี้เนี่ยนะ

“มือค่านั้นหรือ คงไม่มีอะไรที่ข้ารอไม่ได้ ข้าจะเข้าไปรอในคฤหาสน์ เจ้าไปทำงานที่ค้างอยู่ให้เสร็จเถิด”

องค์รัชทายาททำกระทั่งตบไหล่ของเรดิโอเบา ๆ แล้วเดินเข้าไปในคฤหาสน์ แม้แต่โอลิเวอร์ก็ยังคงตากระตุกเมื่อเห็นภาพนั้น ซึ่งเป็นสีหน้าที่ยากจะได้เห็นจากท่านหัวหน้าอัศวิน

ก็ต้องได้อะไรชดเชยสิ่งที่เสียไปหน่อยสิ

จ่อยาปฏิเสศของขวัญที่ได้มาและรับมันไว้

นั่นคือเหตุผลที่เอียนบอกเรดิโอ ถ้าจะให้คำจำกัดความก็คือ ‘จิตวิทยาของการชดเชย’ ประเภทหนึ่ง

เอียนพลาดท่าจนเสียผลประโยชน์ที่ควรจะได้หากตนมีสติและรอบคอบมากกว่านี้ไปแล้ว ดังนั้นไหน ๆ เรื่องก็กลายเป็นแบบนี้ เขาก็ควรจะเก็บเกี่ยวทุกอย่างที่ได้มาไว้บ้างสิ

แต่ก็พอให้โล่งใจได้บ้างละนะ

ถึงจะกลายเป็นแบบนี้ ทว่าเขากลับไม่เสียใจเลย

ถึงจะเป็นชาติที่สอง ทว่าเอียนก็ยังเป็นเหมือนเดิม

หากเป็นเรื่องเกี่ยวกับเวทมนตร์ เขายอมไม่ได้จริง ๆ

นี่คงเป็นนิสัยที่รักษาไม่หาย

ถึงในอนาคต เรื่องนี้คงจะสร้างปัญหาให้ก็เถอะ

เอียนสังหรณ์ใจทันทีที่เห็นประกาศการปรากฏตัวของจอมเวทคนใหม่ที่เนื้อหาดูจะเอื้อประโยชน์ต่อภาพลักษณ์ของหอคอยางาซัง เจ้าพวกนั้นคงจะกลัวมากที่จู่ ๆ ก็มีเด็กจากไหนไม่รู้ก้าวขึ้นไปอยู่เหนือตนเอง แน่หนอนว่าต้องอกสั่นขวัญแขวนกันอยู่แล้ว

อันที่จริง หากเป็นข้าก็คงจะกลัวเหมือนกัน

ความหลงใหลในศักดิ์ศรีว่าตนอยู่เหนือกว่าผู้ใด รวมถึงความพยายามในการฝึกฝนเวทมนตร์มาจนถึงตอนนี้

พวกเขาคงจะรู้สึกเหมือนถูกหักหลังโดยทุกอย่างที่พยายามสร้างมาถึงได้ปรารถนาจะใส่สายจูงจมูกให้เอียนจนตัวสั่น

ปัญหาคือศัตรูใหม่ที่อยู่ร้ายลึกลับ

การปรากฏตัวของจอมเวทระดับสูงที่อายุน้อยที่สุด ทั้งยังอยู่ในระดับสี่ ยิ่งเรื่องนี้เล่าลือไปไกลเท่าไร ศัตรูก็มีแต่จะเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น

“เพราะคนแปลก ๆ มีอยู่ทุกที่อย่างไรละ”

ในอนาคตอาจมีคนหรือกองกำลังพิเศษที่รวมตัวกันเพื่อต่อต้านเอียน แล้วคนพวกนี้จะมองหาอะไรเป็นอย่างแรกนะหรือ...

จุดอ่อนหนึ่งเดียวของข้า

เอียนไม่ต้องการเผยจุดอ่อนออกมา

อย่างไรก็ตาม เมื่อลองมองย้อนกลับไป เอียนก็พบว่าสิ่งหนึ่งที่ศัตรูคงจะมองออกได้ง่าย ๆ ว่าเป็นจุดอ่อนของเขา

ท่านแม่

ใช่แล้ว มีแค่ท่านแม่เท่านั้น ดังนั้นเขาจึงต้องเตรียมพร้อม สิ่งที่จะทำให้เอียนสามารถปกป้องท่านแม่ไว้ได้ด้วยสองมือของตน อีกทั้ง

ยังตรวจสอบตำแหน่งและความปลอดภัยของเธอได้ตลอดเวลา

ก็มีอยู่นะ เครื่องมือแบบนั้นนะ

ไม่ทันรู้ตัว เอียนก็มาถึงหนึ่งในศูนย์กลางการค้าที่เรียกว่า ‘ถนน
แห่งนวัตกรรมเวทมนตร์’ เสียแล้ว

หลังจากตรึงตรองอยู่นาน สิ่งที่เอียนเลือกคือเวทมนตร์ หรือพูด
ให้ถูกก็คือสิ่งที่สร้างขึ้นโดยวิศวกรเวทมนตร์

ถึงจะบอกว่าเป็นนวัตกรรมเวทมนตร์ แต่แท้จริงก็ไม่ต่างอะไร
จากอุปกรณ์อำนวยความสะดวกของพวกคนรวย เนื่องจากศักยภาพ
ของวิทยาการโดยรวมยังคงอยู่ในระดับทั่วไป อีกทั้งยังเป็นอุตสาหกรรม
ที่ดำเนินงานภายใต้การจัดการและการกำกับดูแลที่เข้มงวดของหอคอย
งาช้าง

ถ้าไม่มีจอมเวทตั้งแต่แรกก็ไม่อาจสร้างขึ้นมาได้

จอมเวทกับนวัตกรรมเวทมนตร์เรียกได้ว่าเป็นความสัมพันธ์ที่
แยกกันไม่ขาด

หัวใจสำคัญของนวัตกรรมเวทมนตร์นั้น แน่นอนว่าคือมานา

ต้องมีมานาถึงจะสามารถทดลองและประดิษฐ์ขึ้นมาได้

แล้วจะไปหามานานั้นมาจากไหนล่ะ

ย่อมเป็นหอคอยงาช้าง

จอมเวทนั้นแข็งแกร่ง ทว่าความแข็งแกร่งเพียงอย่างเดียว
ไม่อาจทำให้มายืนอยู่ในจุดนี้ได้ นอกจากการเล่นแร่แปรธาตุแล้ว ยังมี
สถาปัตยกรรม การแพทย์ การเจียระไนอัญมณี ตลอดจนนวัตกรรม
เวทมนตร์ด้วย ทุกอย่างล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำรงอยู่ของมนุษย์
และอารยธรรมทั้งสิ้น

แม้จะไม่มีของที่ท่านแม่สามารถใช้ได้โดยตรงก็เถอะ

ถึงอย่างนั้นก็ยังมี ‘ลูกแก้วสื่อสาร’ เครื่องมือสื่อสารประสิทธิภาพสูง

ซึ่งไม่ได้สร้างขึ้นเพื่อให้ประชาชนใช้ แต่เพื่อใช้ตามสถานีส่งข่าวสำหรับการสื่อสารของจักรวรรดิ นอกจากนี้ ราคาของมันก็เป็นทีกล่าวถึงพอกันกับประสิทธิภาพด้วย

ลูกแก้วสื่อสารคือสิ่งที่เย็นต้องการ

เงินนะ ไม่ตายก็หาใหม่ได้

และตอนนี้เขากำลังรวบรวมเงินอยู่ไม่ใช่หรืออย่างไร

ของขวัญมากมายคงกำลังมาวางอยู่ตรงหน้าคุณหาสน์ เขามีกระทั้งอัญมณีที่ถูกทิ้งไว้ในโบราณสถานของหอคอยงาช้างหลังเก่า

แกร็ง!

เย็นเปิดประตูโรงหัตถกรรมเวทมนตร์ที่ดูใหญ่โตพอสมควร กระดิ่งที่แขวนอยู่ด้านในประตูดังต่อนับแขกผู้มาเยี่ยมเยียน

“นี่ บรานล์! เอาพิมพ์เขียวมา! พิมพ์เขียว!”

“อะ...ขอรับ!”

ภายในโรงหัตถกรรมเสียงดังวุ่นวาย สิ่งแรกที่ปรากฏสู่สายตาคือบรรดาวิศวกรเวทมนตร์

แม้ว่ามองผ่านๆ พวกเขาจะทำงานคล้ายกับช่างตีเหล็ก แต่วิศวกรเหล่านี้กลับไม่ได้มีกลิ่นเนื้อเป็นมันๆ หรืออยู่ในบรรยากาศอันร้อนระอุจนเหงื่อไหลไคลย้อยเหมือนกับช่างตีเหล็ก ตรงกันข้ามพวกเขาส่วนใหญ่มีรูปร่างผอมเพรียว นอกจากนี้ บรรยากาศยังโล่งโปร่งสบาย เหงื่อไคลคงไม่เคยรินไหล ผิวพรรณเองก็คงจะเนียนนุ่มมากทีเดียว

“เอาที่เก็บมานั่นเล็กมาด้วยสามอัน เอาที่ใส่มาเต็มแล้วนะ!”

“รับทราบขอรับ!”

มีอุปกรณ์กักเก็บมานาขนาดต่างๆ หลายร้อยอัน ไอเท็มเวทมนตร์จำนวนมากที่ยังสร้างไม่เสร็จ แทนโดยสารพลังมานาที่ยังไม่สมบูรณ์ โคมไฟมานา ลูกแก้วสื่อสาร ฯลฯ

ขึ้นส่วนเหล่านั้นวางระเกะระกะอยู่ทั่วทุกที่

ไม่ว่าจะมาก็ครั้งก็ยังรู้สึกเหมือนอยู่คนละโลกตลอด

ที่แห่งนี้มีชื่อว่า ‘โรงหัตถกรรมของสแรม’ เป็นโรงหัตถกรรม
เวทมนตร์แห่งหนึ่งที่มีชื่อเสียงที่สุดในจักรวรรดิกรีนริเวอร์ พวกเขา
รับผิดชอบทุกอย่างตั้งแต่การส่งมอบสินค้าตลอดจนการบำรุงรักษาและ
ซ่อมแซมไอเท็มเวทมนตร์ส่วนใหญ่ที่ใช้ในราชวงศ์และหอคอยงาช้าง

“หลีกไป!”

เด็กหนุ่มกำลังยุ่งอยู่กับงานจุกจิกที่เหล่าวิศวกรในโรงหัตถกรรม
เวทมนตร์มอบหมาย เขากำลังพาขณะเดินผ่านเอียน

“ยุ่งจะตายอยู่แล้ว ยังจะมายืนขวางทางอยู่ได้”

ระหว่างที่เขากำลังส่งสายตาและเอ่ยคำพูดเหน็บแนมอยู่นั้น

“บรานส์! ยังไม่รีบมาอีก มัวแต่ทำอะไรอยู่”

“จะ...จะไปเดี๋ยวนี้ขอรับ! รุนฟี!”

หลังจากนั้นเพียงครู่หนึ่ง เขาก็รีบวิ่งออกไปตามคำสั่งที่ไม่น่าอภิรมย์
ของรุนฟี

ดูเหมือนว่าเจ้าตัวน่าจะเป็นวิศวกรเวทมนตร์ฝึกหัด

“มีธุระอะไรหรือขอรับ”

ตอนนั้นเอง ใครบางคนก็ส่งเสียงเรียกเอียน ครั้งนี้ไม่ใช่เด็กหนุ่ม
แต่เป็นชายวัยกลางคน ดูจากการแต่งตัวแล้วน่าจะเป็นผู้จัดการ

แสดงเวทมนตร์ให้ดูแล้วไปพบเจ้าของโรงหัตถกรรมเลยดีไหมนะ

เอียนครุ่นคิดครู่หนึ่ง แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ ถึงอย่างไรนี้ก็จะเป็นการ
ติดต่อซื้อขายครั้งใหญ่ เขาคงไม่อาจห้ามให้เรื่องราวกระจายอยู่แค่ภายใน
โรงหัตถกรรมได้ เพราะนี่ไม่ใช่การซื้อขายสินค้าราคาแค่ไม่กี่เหรียญ

เวลาแบบนี้ สร้างภาพลักษณ์น่าเกรงขามไว้คงดีกว่า

สถานะของจอมเวทควรเปิดเผยในช่วงเวลาที่ดีกว่านี้จึงจะสามารถ

ปิดปากพวกเขาได้อย่างสนิทในอนาคต

“เข้ามาเพื่อซื้อของขอรับ”

“กำลังหาของแบบไหนอยู่ขอรับ”

“ข้าอยากดูลูกแก้วสื่อสารก่อน”

“อ้อ ทางนี้เลยขอรับ”

ผู้จัดการพาเอียนไปยังตำแหน่งที่ลูกแก้วสื่อสารระดับล่าง
หลากหลายชนิดจัดวางอยู่ เป็นลูกแก้วสื่อสารที่ใช้กันทั่วไป ส่วนใหญ่
เป็นอุปกรณ์ที่ช่วยในการสื่อสารระหว่างห้องและระหว่างชั้น

“ไม่มีของอย่างอื่นหรือขอรับ”

“ของที่ระดับสูงกว่านี้ ราคาแน่นอนข้างจะ...”

“น่าจะมียูกแก้วแบบที่ใช้ติดตั้งที่สถานีส่งข่าวขอรับ”

“...?”

ผู้จัดการคิดว่าตนเองได้ยินผิดไปครู่หนึ่ง เหล่าวิศวกรเวทมนตร์
รอบข้างเองก็เช่นกัน สายตาที่พวกเขาจ้องมองมาสื่อความหมายเดียวกัน

เจ้าเด็กนั่นพูดบ้าอะไรเนี่ย

นั่นคือคำพูดที่แฝงอยู่ในสายตาเหล่านั้น

และมันไม่ได้จบลงแค่นั้น

“พรีด! มีพวกแปลก ๆ มาทำให้พวกเราหัวเราะอยู่เรื่อย”

“เมื่อครู่ท่านบอกว่าจะซื้ออะไรนะขอรับ”

“บรานส์ ทำอะไรอยู่นะ มารับใช้ท่านเศรษฐีหน่อยสิ”

พวกเขาพูดพร้อมกลั้วหัวเราะ แม้เอียนจะรู้สึกเหมือนกำลังถูก
หยาม ทว่าอีกฝ่ายก็ไม่ได้ทำผิด เหตุผลนั้นไม่มีอะไรมาก ก็แค่ราคา
ของมันสูงมากเกินไปเรื่องแปลกอะไรหากถูกทำกริยาแบบนี้ใส่

“หยุดเดี๋ยวนี้! ไม่เสียมารยาทไปหน่อยหรือ”

อย่างน้อยเขาก็เป็นผู้จัดการที่มีมารยาท แน่หนอนว่าเจ้าตัวก็ไม่เชื่อ

ว่าเด็กชายที่อยู่ตรงหน้าจะมีปัญญาซื้อลูกแก้วสื่อสารประสิทธิภาพสูงได้ และคิดแค่ว่าดูจากลักษณะการแต่งตัวแล้วอีกฝ่ายน่าจะเป็นลูกของคนที่มีฐานะ

“ขอโทษด้วยขอรับ แต่ลูกแก้วสื่อสารที่ท่านต้องการเป็นสินค้าซื้อขายกันยาก”

“เป็นสินค้าห้ามขายหรือขอรับ”

“ไม่ใช่แบบนั้นขอรับ แคร่ราคาก็ไม่ได้อยู่ในระดับที่ท่านจะจ่ายไหวแล้ว และสินค้าประเภทนี้ก็ต้องได้รับการอนุญาตจากหอคองขาข้างด้วย...”

“เช่นนั้น ข้าจะซื้อขอรับ”

เอียนพูดด้วยความมั่นใจและวางกระสอบลง คงจะมีเงินอยู่ในกระสอบใบนั้น

ให้ตายเถอะ

แม้จะเป็นกระสอบที่หนักพอสมควร แต่ก็เท่านั้น ต่อให้กระสอบนั้นเต็มไปด้วยเหรียญทองก็ยังซื้อลูกแก้วสื่อสารประสิทธิภาพสูงไม่ได้อยู่ดี คงซื้อได้แค่เศษของลูกแก้วสื่อสารที่พังแล้วเท่านั้น

พูดไม่รู้เรื่องสินะ

ผู้จัดการเองก็เริ่มรำคาญแล้วเหมือนกัน

บอกว่าซื้อไม่ได้ก็ไม่ได้สิ ฟังไม่รู้เรื่องหรืออย่างไร ดูจากสำเนียงที่พูดแล้วก็ไม่ใช่พวกชนชั้นสูงด้วย ลองพูดอีกสักหน่อยแล้วไปออกไปดีกว่า

“โอ้ คุณลูกค้า ข้าไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น...”

ผู้จัดการตอบกลับอย่างละเอียดใจ ถึงอย่างนั้นเอียนก็ยังคงปลดปากกระสอบที่ตนเองวางไว้

“ต่อให้ในกระสอบนั้นมีเหรียญทองมากแค่ไหน...”

“ไม่ใช่เหรียญทองขอรับ”

“ก็ซื้อลูกแก้วสื่อสารประสิทธิภาพสูง...ว่าอย่างไรนะขอรับ”

จากนั้นสิ่งที่บรรจุอยู่ภายในกระสอบก็กระจายเต็มพื้นโรงหัตถกรรม
สิ่งนั้นไม่ใช่เหรียญทอง แต่เป็นอัญมณีที่อาจมีมูลค่าสูงกว่าเหรียญทอง
หลายหมื่นเท่าแม้จะมีน้ำหนักเท่ากันก็ตาม

“เอ่อ...หา?”

เหล่าวิศวกรเวทมนตร์ หรือแม้แต่ผู้จัดการต่างก็พูดไม่ออก
เมื่อครุ่นสงสัยว่าตนเองหูแว่ว ส่วนตอนนี้ก็สงสัยว่าตนกำลังเห็น
ภาพหลอนหรือเปล่า ของที่อยู่บนพื้นนั้นมันคืออะไรกันแน่

“มันคืออัญมณีขอรับ”

“อะไรกัน...”

“เป็นแบบระดับสูงที่สุดด้วยขอรับ”

“สะ...สูงสุด...”

ใช่ แค่เห็นก็รู้แล้ว อัญมณีเหล่านี้คืออัญมณีที่มีคุณภาพระดับ
สูงสุด

มันไม่ได้ถูกจัดว่าเป็นอัญมณีระดับสูงสุดโดยไร้เหตุผล เพราะ
นี่เป็นถึงอัญมณีที่ถูกสร้างขึ้นด้วยศาสตร์แห่งมานา

สิ่งนี้แตกต่างจากอัญมณีทั่วไป แม้คนที่ไม่มีความรู้ก็สัมผัสได้
ตั้งแต่แรกเห็น

ลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ ความแวววาวน่าหลงใหล และ
ความแข็งแกร่งสมบูรณ์แบบ

“พอไหมขอรับ”

ดวงตาและศีรษะของผู้จัดการส่ายไปมาไม่หยุด

พอไหมนะหรือ หมายถึงพอที่จะจ่ายค่าลูกแก้วสื่อสารประสิทธิภาพ
สูงไหมนะหรือ

ผู้จัดการไม่อาจรับประกันได้

ไม่ใช่แค่การประเมินมูลค่าของอัญมณีเหล่านี้เท่านั้นที่เป็นปัญหา แม้แต่ราคาของลูกแก้วสื่อสารประสิทธิภาพสูงเองก็ไม่อาจรู้แน่ชัด เพราะเขาไม่ได้รับอนุญาตให้ขายตั้งแต่แรก

“คะ...คือว่ามัน...”

อย่างไรก็ตาม มีสองเรื่องที่มั่นใจได้

ประการแรกคือ เด็กตรงหน้าคนนี้ได้พูดไม่รู้เรื่องและไม่ได้มาที่โรงหัตถกรรมเพื่อเล่นขายของ ประการที่สอง อีกฝ่ายมาที่นี่เพื่อซื้อลูกแก้วสื่อสารประสิทธิภาพสูงจริง ๆ

“คะ...กรุณารอสักครูได้ไหมขอรับ นี่ไม่ใช่เรื่องที่ข้าจะตัดสินใจได้...”

ก็อย่างที่เห็น นี่เป็นการซื้อขายที่มีมูลค่าสูงมาก

เอียนทำเพียงพยักหน้าโดยไม่พูดอะไร

“หะ...ท่านเจ้าของโรงหัตถกรรม!”

ในที่สุดก็ออกมา

เหล่าวิศวกรต่างประหม่ากับการปรากฏตัวของใครบางคน อายุของคนผู้นั้นเพิ่งจะก้าวข้ามวัยหนุ่มและกำลังเข้าสู่วัยกลางคน

เขาคือ ‘สแรม’ เจ้าของโรงหัตถกรรม

ผมสีดำหรือ

สแรมมีเส้นผมสีดำสนิทซึ่งพบได้ยากในดินแดนนี้

เอียนรู้สึกแปลกใหม่กับภาพที่เห็น เพราะเขาจำได้เพียงภาพของชายชาวผมสีขาวยุโรป นับว่าเป็นความบันเทิงเล็ก ๆ สำหรับตอนที่ย้อนเวลากลับมา

“ขอเวลาสักครู”

สแรมผมดำตรวจสอบอัญมณี ดูเหมือนว่าเขาจะมีสายตาด้านเทียบแหลมในด้านนี้

“อืม”

สแรมยืนยันว่าอัญมณีนั่นเป็นของแท้ ก่อนจะเอ่ยขึ้นขณะมองไปที่เอียน

“ประการแรก ลูกแก้วสื่อสารประสิทธิภาพสูงไม่ใช่สิ่งที่สามารถขายได้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากหอคอยางช้าง โดยปกติ พวกเขาจะไม่อนุญาตอยู่แล้ว ในความเป็นจริง ไม่ว่าจะให้ราคาเท่าไรก็ขายไม่ได้ขอรับ”

คำพูดของเขาถูกต้องทุกประการ

นอกเหนือจากหน่วยงานระดับจักรวรรดิที่จัดตั้งขึ้นจากความร่วมมือระหว่างอาณาจักร หอคอยางช้าง และราชสำนักอย่างเช่นสถานีส่งขาว ที่เหลือก็จะได้ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำการซื้อขาย อีกทั้งคนที่รู้เลียด้วยซ้ำว่าลูกแก้วสื่อสารคืออะไรก็ยังมีอยู่มากมาย แถมการยังต้องอาศัยมานานจำนวนมากเพื่อใช้งานต่างจากลูกแก้วสื่อสารที่ประชาชนทั่วไปใช้ แล้วแบบนี้จะขายให้คนธรรมดาได้อย่างไร

“นอกจากนี้ เท่าที่ข้ารู้ บุคคลหรือผู้นำที่จะสามารถรวบรวมทรัพย์สินได้มากมายขนาดนี้มีไม่มากนัก ฉะนั้นท่านคงต้องเปิดเผยตัวตนของท่านก่อน ดูเหมือนว่าท่านจะมาทำธุระให้ใครบางคน หากไม่มีตัวตนที่น่าเชื่อถือ เราก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากจะถือว่าอัญมณีนี้นั้นเป็นของที่ถูกขโมยมา”

สแรมสงสัยถึงขั้นว่าอัญมณีนี้นั้นมาจากที่ไหน

ว่ากันตามตรง มันก็เป็นของที่เขาไปขโมยมาจริง ๆ ถึงอย่างนั้นเอียนก็ไม่สามารถยอมรับออกไปได้

ทว่าโชคดีที่เขาีสถานะทางสังคมดีพอสมควร

“ก่อนอื่น ข้าต้องขออนุญาตท่าน”

“...ท่านหมายความว่าอย่างไร”

เอียนโบกมือเบา ๆ แทนคำตอบ จากนั้นอัญมณีที่อยู่บนพนัก

ลอยขึ้นบนอากาศ

ไม่ว่าใครก็บอกได้นั่นคือเวทมนตร์

“เวทมนตร์หรือ...”

ดูภายนอกเหมือนจะเป็นเวทมนตร์ง่าย ๆ แต่แท้จริงแล้วเวทมนตร์ที่ทำให้วัตถุลอยได้นั้นไม่ใช่เวทมนตร์ธรรมดา ในทางกลับกัน มันเป็นเวทมนตร์ระดับสูง สรรพความรู้ความจริงข้อนั้นดี เขาได้เรียนรู้ทฤษฎีเวทมนตร์มาไม่น้อยในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านวิศวกรรมเวทมนตร์

หรือว่า

ดูจากอายุของเด็กน้อยที่อยู่ตรงหน้า อีกฝ่ายน่าจะยังไม่ได้เข้าวิทยาลัยเวทมนตร์ หรือไม่ก็เพิ่งจะเข้าเรียนได้แค่ไม่กี่ปี แต่กลับสามารถใช้เวทมนตร์ระดับสูงได้คล่องแคล่วขนาดนี้เชียวหรือ

มีสิ่งหนึ่งที่บ่งบอกได้อย่างชัดเจน

หอคอยงาช้างได้ประกาศออกมาเมื่อหลายวันก่อนว่าจอมเวทระดับสูงที่อายุน้อยที่สุดในหอคอยงาช้าง หรือก็คือเด็กที่ชื่อเอียน เพจ นั้นมีอายุสิบสองปี

“ระ...หรือว่าจะเป็น...”

“สิ่งที่ท่านคิดถูกต้องแล้วขอรับ”

“เฮือก!”

สแรมมีท่าทางหวาดกลัวราวกับเห็นผี

“ชะ...ข้าไม่ทราบถึงได้เสียมารยาท!”

โดยปกติแล้ว ธุรกรรมเกี่ยวกับการส่งมอบสินค้ามักจะดำเนินการโดยจอมเวทมือใหม่

แม้ว่าจะเป็นถึงเจ้าของโรงหัตถกรรม แต่จอมเวทระดับสูงก็ยังถือเป็นบุคคลที่ไม่อาจพบเจอได้โดยง่าย พวกเขาเป็นผู้มีอำนาจที่ไม่อาจแตะต้อง ซึ่งมีหน้าที่เพียงตัดสินใจว่าจะอนุญาตหรือไม่อนุญาตเกี่ยวกับ

เรื่องต่าง ๆ เท่านั้น

“ได้โปรดเมตตา...”

ทั้งที่ก็เป็นแบบนี้มาตลอดแท้ ๆ แต่ทำไมจู่ ๆ ถึงได้...

ไม่ใช่แค่จอมเวททั่วไปแต่เป็นถึงจอมเวทระดับสูง ทำไมคนแบบนี้ถึงถ่อมาถึงโรงหัตถกรรมกันนะ

“ไม่เลยขอรับ เป็นธรรมดาที่ท่านจะไม่ทราบ”

เอียนยิ้มกว้างพลางจัดวางอัญมณีให้เข้าที่ แน่นอนว่าย่อมอาศัยเวทมนตร์ จากนั้นจึงยื่นมือขวาให้สแรม

“ขอทักทายอย่างเป็นทางการ ข้าชื่อเอียน เพจ”

“อะ...ข้าชื่อสแรม ผู้รับผิดชอบโรงหัตถกรรมแห่งนี้! รู้สึกเป็นเกียรติอย่างมากที่ได้พบท่านเช่นนี้!”

สแรมใช้สองมือของตนเองประกบมือของเอียน เขาเป็นจอมเวทระดับสูงผู้ไปถึงระดับสี่ เรื่องอายุไม่สำคัญอีกต่อไป แน่นอนว่าเรื่องนี้ต้องทำให้เหล่าวิศวกรเวทมนตร์ต่างว้าวุ่น เพราะเรื่องนี้ยึดโยงกับความเป็นความตายของโรงหัตถกรรม

“ถ้าอย่างนั้น เราจะไปดูลูกแก้วสื่อสารกันได้อย่างไรขอรับ”

“จะไม่ได้ได้อย่างไรละขอรับ เชิญทางนี้”

เอียนลงไปที่ห้องใต้ดินภายใต้การนำทางที่อบอุ่นของสแรม เหล่านายช่างต่างตกใจจนหน้าซีดเผือดกับภาพที่เห็น

“นะ...นั่นอะไรกัน”

ในตอนแรก พวกเขายังสับสนกับสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่เลยด้วยซ้ำ

“เมื่อก็คือเวทมนตร์ใช่ไหม”

“เดี๋ยวนะ...เอียน เพจ หรือ”

“จอมเวทระดับสูงคนใหม่...”

แต่แล้วเมื่อเวลาผ่านไป พวกเขา ก็เข้าใจสถานการณ์ตรงหน้า

อย่างถ่องแท้

“ชะ...ช่วยแล้ว”

ปฏิกิริยาของเหล่าวิศวกรเวทมนตร์นั้นไม่ต้องอธิบายให้มากความ
ก็พอจะรู้ได้

“...ข้าถอนหายใจหรือเปล่านะ”

ผู้จัดการที่ต้อนรับเยือนในตอนแรกค่อย ๆ ไตร่ตรองถึงการกระทำ
ของตนเอง

“ชะ...ข้า...”

ส่วนบรรณาส์ที่อายุน้อยที่สุดในโรงหัตถกรรม ในตอนนี้แทบจะ
น้ำตาไหลออกมา

เพราะเขาจำตอนที่ตนเองตะคอกให้เอียนหลีกทางได้
ทำไมถึงทำแบบนั้นลงไปนะ ถึงคราวตายแล้วหรือเปล่า
ความคิดนับหมื่นผุดขึ้นในสมองของทุกคนเหมือนกับภาพที่
เล่นผ่านอย่างรวดเร็วในช่วงสุดท้ายของชีวิต

น่าจะพอปิดปากได้บ้าง

หัวใจสำคัญของการปิดปากคือการข่มขู่

การข่มขู่ที่เรียบง่ายและมีประสิทธิภาพ

แม้แต่ในหอคอยงาช้างก็มีเพียงจอมเวระดั่งสูงเท่านั้นที่รู้เกี่ยวกับ
การซื้อขายลูกแก้วสื่อสาร หากข้อมูลเกิดรั่วไหลออกไป เอียนคงไม่ส่งสาย
โรงหัตถกรรม แต่เขาก็ไม่รู้ว่าจอมเวระดั่งสูงคนอื่นจะคิดอย่างไร บางที่
การตอบโต้อาจจะรุนแรงมาก ๆ เลยทีเดียว

เวลาแบบนี้ ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเป็นฝั่งหอคอยงาช้าง

สำหรับคนทั่วไปแล้ว หอคอยงาช้างคือสิ่งที่ทั้งน่าเคารพและ
น่าหวาดกลัวในเวลาเดียวกัน ผลลัพธ์จากการปิดปากคนพวกนี้คงจะดีกว่า